

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΜΠΟΥΝΤ.

Τήν Κυριακήν τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου, ἡμέραν ἐνάρξεως τοῦ Τριωδίου, 27^{ον} Ἰανουαρίου /9^{ον} Φεβρουαρίου 2014, ἐτελέσθη θεία Λειτουργία εἰς τήν Ἑλληνορθόδοξον (Rum Orthodox) Κοινότητα τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν κώμην Ἀμπούντ, πλησιόχωρον τῆς Ραμάλλας.

Ἡ ἐν λόγῳ Κοινότης τοῦ Πατριαρχείου ἀριθμεῖ περί τά 1500 μέλη καί ἔχει ὡς λειτουργικόν κέντρον αὐτῆς Ἱερὸν Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, διατηροῦντα εἰσέτι ἔντονα τά στοιχεῖα τῆς πρωΐμου Βυζαντινῆς Ἀρχιτεκτονικῆς.

Τήν ἐν λόγῳ Κοινότητα ἐπεσκέφθη διὰ λόγους ποιμαντικούς ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος καί ἐτέλεσε τήν θείαν Λειτουργίαν, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀβήλων κ. Δωροθέου, τοῦ Γέροντος Ἀρχιγραμματέως Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Τελετάρχου Ἀρχιμανδρίτου π. Πορφυρίου, τοῦ Προϊσταμένου τῆς ἐν λόγῳ Κοινότητος, Οἰκονόμου π. Ἐμμανουήλ τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Εὐλογίου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου Διονυσίου καί συμμετεχόντων καί ψαλλόντων τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν τῆς ἐνορίας ταύτης ἐν εὐλαβείᾳ καί κατανύξει.

Πρὸς τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον Λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Εἶπεν ὁ Κύριος. Ὅτι πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ὁ δέ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται», (Λουκ. 18,14).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία τῇ χάριτι καί τῷ ἀπείρῳ ἐλέει τοῦ Πανοικτίρμονος Θεοῦ εἰσάγει ἡμᾶς εἰς τό τῆς προετοιμασίας στάδιον, δηλονότι τῆς ἀγίας καί μεγάλης Τεσσαρακοστῆς διὰ τῆς τοῦ Τελώνου καί τοῦ Φαρισαίου ἐν τῷ ἱερῷ Εὐαγγελίῳ παραβολῆς μνεῖαν ποιουμένης. «Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς ἀδελφοί», λέγει ὁ μελωδός, «ὁ γάρ ὑψῶν ἑαυτὸν ταπεινωθήσεται, ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ τελωνικῶς διὰ νηστείας κράζοντες: Ἰλάσθητι ἡμῖν ὁ Θεός, τοῖς ἁμαρτωλοῖς».

Ἐπὶ πλεον δέ κατὰ τήν παροῦσαν ἡμέραν σὺν θεῷ ἀρχόμεθα καί τοῦ λειτουργικοῦ βιβλίου τῆς Ἐκκλησίας γνωστοῦ ὡς Τριωδίου. Τό βιβλίον τοῦτο ἐμελούργησαν ἄριστα καί ὡς ἐχρῆν κατὰ τὸν Συναξαριστὴν οἱ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κινούμενοι Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, σκοποῦντες εἰς προπαρασκευὴν ἡμῶν καί ἐτοιμασίαν πρὸς τοὺς πνευματικούς ἀγῶνας τῶν νηστειῶν καί τῆς προσευχῆς, ἀλλὰ καί τῆς μετανοίας.

Νηστεία, μετάνοια, καί προσευχή, ἀγαπητοί μου, εἶναι τά πνευματικὰ μέσα προετοιμασίας πρὸς ἔλεγχον καί ὑπερνίκησιν τοῦ σαρκικοῦ φρονήματος καί συνεπῶς πρὸς κατόρθωσιν τοῦ ἐξαγνισμοῦ τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος καί τῆς

καθάρσεως τοῦ νοός.

Αὐτός οὗτος ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν ὠδηγήθη ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ πειρασθῇ (νὰ δοκιμασθῇ ὡς ἄνθρωπος) ἀπὸ τοῦ διαβόλου καὶ ἀγωνισθῇ νικηφόρως κατ' αὐτοῦ, ἐνήστευσεν ἡμέρας τεσσαράκοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα, (Ματθ. 4, 1-2). Ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν κηρύσσει λέγων: «οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν», (Λουκ. 5,32).

Ἐξ ἄλλου ὁ Κύριος ἔλεγε πρὸς τοὺς μαθητάς Του καὶ παραβολὴν, διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ ὅτι πρέπει πάντοτε αὐτοὶ νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ μὴν ἀποκάμνουν καὶ ἀποθαρρύνωνται, ἐάν αἱ προσευχαί των δέ εἰσακούωνται ἀμέσως. «Ἐλεγε δὲ καὶ παραβολὴν αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι αὐτοὺς καὶ μὴ ἐκκακεῖν», (Λουκ. 18,1).

Διὰ τῆς νηστείας τῆς μετανοίας καὶ τῆς προσευχῆς ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐπιδιώκει τὴν κοινωνίαν καὶ συμμετοχὴν ἡμῶν εἰς τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴν, ὡς διδάσκει ὁ σοφὸς Παῦλος: «ἐάν τε γὰρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνήσκομεν. ἐάν τε οὖν ζῶμεν ἐάν τε ἀποθνήσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν. εἰς τοῦτο γὰρ Χριστὸς καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ ἔζησεν, ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ.

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ ἁγία καὶ μεγάλη Τεσσαρακοστή εἶναι στάδιον πνευματικόν, ὅπου ἡμεῖς οἱ πιστοί, τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, δηλονότι τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, καλούμεθα νὰ ἀγωνισθῶμεν καὶ νὰ παλαίσωμεν τὰ πάθη μας καὶ «πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεφυρωμένα σβέσαι», (Ἐφ. 6,16), κατὰ τὸν θεῖον Παῦλον.

Τόσον ἡ νηστεία, ἡ ὁποία εἶναι θεραπαινίς -ὑπηρετρία τῆς μετανοίας, ὅσον καὶ ἡ προσευχή ἡ ὁποία εἶναι συνομιλία, διάλογος καὶ ἐπικοινωνία μέ τόν ζῶντα καὶ ἀληθινόν θεόν, ἀποτελοῦν τόν βαθύτερον σκοπόν τοῦ σταδίου τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Προϋπόθεσις, βεβαίως, τῆς προσευχῆς εἶναι ἡ συντριβὴ καὶ ταπείνωσις τῆς καρδίας. Ὅταν προσευχόμεθα, θά πρέπει νὰ ἔχωμεν συνείδησιν τῆς ἀναξιότητος καὶ ἁμαρτωλότητός μας, ὡς ὁ Τελώνης τῆς σημερινῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Ἀντιθέτως, θά πρέπει νὰ ἀποφεύγωμεν μέ κάθε τρόπον τὴν προσευχήν τοῦ Φαρισαίου, ὡς μᾶς συμβουλεύει ὁ μελωδός: «Μὴ προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί». Καὶ τοῦτο, διότι, ὡς λέγει ἡ Ἁγία Γραφή: «Κύριος γὰρ ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν», (Παροιμ. 3,34). «Κρεῖσσον γὰρ ἔστιν ἁμαρτάνοντα ἐπιστρέφειν ἢ κατορθοῦντα ἐπαίρεσθαι».

Παράδειγμα ταπεινώσεως ἀνεδείχθη καὶ ὁ σήμερον τιμώμενος μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς ἀνακομιδῆς τῶν λειψάνων αὐτοῦ. Οὗτος ὁ μέγας Πατὴρ, «τό ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύνης ὑπέδειξεν», ὡς λέγει ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ. Ὡς πρὸς τὴν νηστείαν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης λέγει: «νηστεία γὰρ τῆς ψυχῆς ἐστὶ τροφή καὶ καθάπερ αὕτη ἡ σωματικὴ τροφή πιαίνει τό σῶμα οὕτω καὶ ἡ νηστεία τὴν ψυχὴν ἐντονωτέραν ἐργάζεται. Κοῦφον αὐτῇ τό πτέρον (ἐλαφράν τὴν κίνησιν) κατασκευάζει, μετάρσιον αὐτὴν ποιεῖ, τὰ ἄνω φαντάζεσθαι προξενεῖ, ἀνωτέρα τῶν ἡδονῶν τοῦ παρόντος βίου ἀπεργαζομένη. Ἡ μὲν νηστεία κουφότερον (λεπτότερον) ἐργαζομένη τόν λογισμόν, παρασκευάζει μετ' εὐκολίας τό πέλαγος τοῦ παρόντος βίου διαπερᾶν», (Ὁμιλία 1,4 εἰς Γένεσιν).

Ἡ νηστεία, ἡ μετάνοια καὶ ἡ προσευχή, ἀγαπητοί μου, εἶναι τὰ ὄπλα τοῦ ἀγῶνος

κατά τῶν παθῶν καί κατά τοῦ διαβόλου, τοῦ πατρός τοῦ ψεύδους καί τῆς πλάνης. Εἶναι τά πνευματικά ὅπλα, μέ τά ὁποῖα ἡ τόν Χριστόν ἐνδεδυμένη ψυχή θά δύναται νά ἀνθίσταται εἰς τούς ποικίλους πειρασμούς καί διωγμούς, ἕνεκεν τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ὡς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τόν μαθητήν αὐτοῦ Τιμόθεον. «Καί πάντες δέ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται», (Β΄ Τιμ. 3,12). Ἀντιθέτως «πονηροὶ δέ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.», (Β΄ Τιμ. 3,13).

Δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ καί μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ταῖς ἐξ ἔργων καυχήσεσι, Φαρισαῖον δικαιοῦντα ἑαυτὸν κατέκρινας Κύριε, καὶ Τελώνην μετριοπαθήσαντα, καὶ στεναγμοῖς ἰλασμὸν αἰτούμενον, ἐδικαίωσας· οὐ γὰρ προσίεσαι, τοὺς μεγαλόφρονας λογισμούς, καὶ τὰς συντετριμμένας καρδίας, οὐκ ἐξουθενεῖς· διὸ καὶ ἡμεῖς σοὶ προσπίπτομεν, ἐν ταπεινώσει, τῷ παθόντι δι' ἡμᾶς· Παράσχου τὴν ἄφεσιν καὶ τὸ μέγα ἔλεος». Ἀμήν.

Καλή καὶ εὐλογημένη Τεσσαρακοστή.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸ κέρασμα καί εἰς τὴν ἐν συνεχείᾳ παρατεθεῖσαν τράπεζαν ὁ Μακαριώτατος εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νά ἀκούσῃ ἐκ τοῦ Ἱερέως καί τῶν Ἐπιτρόπων θέματα ἀπασχολοῦντα τὴν Κοινότητα καί νά δώσῃ ἀπαντήσεις περὶ τῆς διευθετήσεως καὶ ἐπιλύσεως αὐτῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/5-bVrApI6q8>

